

Sárfi N. Adrienn

Egy fényből valók

A híd után néhány másodpercig Gyík trappolt elöl, de aztán – a szokásnak megfelelően – Kettyós eléje került; ahogy általában, most is céltudatos léptekkel haladt a banda élén. Ez így volt természetes.

– Fogd be – köpött oldalra váratlanul. Gyík tudta ugyan, hogy nem neki szólt, hiszen ő némán megy, azért mégis amolyan sérődött dobbanást érzett a mellkasában.

Kettyós hátrafordult, megérezte a többiek összeérő, röpke pillantását, de rezzenetlen maradt a tekintete, mint egy magában biztos hajóskapitányé, aki tudja, hogy bár létezik olyan, hogy lázadás, az ő páratlan hajóján az ilyesmi kizárt dolog.

Gyíknak nemsokára leesett, hogy Kettyós mordulása csupán az egyik ház udvarában hevesen csaholó kutyának szólt. Elvigyorodott.

– Ja, kussoljál!

A Szemeri-testvérek némán baktattak, Gyíktól kicsit lemaradva. Kettyós megreszelte a torkát, oldalra biccentett, mind azonnal vették a jelzést, egyszerre gyorsították meg a lépteiket. Tudták, sietniük kell. Hiába indultak el a szokott időben, a jelenet miatt adódott némi csúszás, ezt most be kell hozni valahogy.

Még a hídon tartottak, amikor meghallották a dühös kiáltást, és nyomában a szokatlan zöngéjű káromást, amely a part menti liget laza facsoportjai közül szűrődött ki. Megálltak. A tomboló nyár késő délutáni napkorongja éppen szemből szúrta lángsugarait az arcukba, miközben odafentről fürkészték az árnyas partot. A híd korlátjára könyököltek. Kettyós a tenyerét hunyorgó szeme fölé tartotta, Gyík az ujjai közötti résen keresztül leleskedett, a Szemeri-testvérek tükrös napszemüvegben fürkészték a partot, ahol egy fiú üldözött éppen egy szányszergett, sántikálva menekülő varjút. Szőke, hosszú hajú lány kiáltozott utána egyre türelmetlenebbül:

– Hagyd békén, gyere már!

A vékony, langaléta fiú nem hagyta abba, a vadcserkészés izgalmával kocogott a varjú után. Úgyesen elhajolgotott a magasból éles vészkarogással le-lecsapó két másik varjú elől. Azok két oldalról támadták egyszerre, s a fiú fejétől alig fél méterre, egymást keresztezve siklottak el, majd egy-egy faágon landoltak. Vég nélkül berregtek, és amint leszálltak, szinte azonnal új rohamra indultak.

– Ákos! – kiáltott a lány haragosan.

– Nézd – a fiú a nyitott csőrrel egy bokor alá menekülő, sérült madár felé iramodott, és ezzel egy időben lebukott a támadói elől. A varjak megint keresztezték egymást a feje felett, majd újra landoltak a fán.

– Látod? – harsogott a fiú, de a lány durcásan hallgatott.

Így ment percekig, a fiú rendületlenül cserkészte az állatot, bokrokon, ágyásokon, gazos ösvényeken át, valahogy nem bírta megenni a „játékot”, mígnem a szerencsétlen varjú bemenekült egy, a süppedős parton heverő, kidőlt fűzfa ágai alá. A fiú feltúrta a nadrágja szárát, rálépett egy vaskosabb ágra, megkapaszkodott, nézte, hová léphetne tovább, felette sebesen suhogtak a szárnyak, kétségbeesett hangtónusban zengett a károgás.

– Hagyod!! – üvöltött ekkor Kettyós a hídról. Egy ér a végsőig dudorodott, szinte kidurrant a nyakán a feszültségtől, a bicepsze megrándult.

A fiú meglepetten nézett fel, tekintete összetalálkozott Kettyós kősziklapillantásával. Nem beszélt vissza, felegyenesedett, leugrott az ágról, odakullogott a lányhoz. Elmenőben még megbámulták a hídon állókat, kezük összekapaszkodott, eltűntek a liget fái közt kanyargó gyalogösvényen.

– Nem semmi, hogy védték a társukat, mi? – csúszkált Gyík mutáló hangja, és ahogy elmosolyodott, felső ajka a jobboldalon valószínűtlenül felhúzódott, kajlán álló fogai felett kivillant az ínye.

– Mert gerincesek – fordult felé Kettyós, és a homlokát sűrűn fedő hollóhaja alól a fekete szeme sötét csóvát vetett a társára, mint mindig, amikor valamit halálosan komolyan gondol, és mi-

vel mindig mindent halálosan komolyan gondol, pillantása hideg fénye mindenkor, mindenki számára dermesztő és állhatatlan. Gyík el is kapta a tekintetét, zavarában megtapogatta a felnyírt koponyája közepén ékeskedő zöld, keményre lakkozott haj-taraját. Ragyás arcbőre enyhén pirult, mert még mindig magán érezte a „főnök” nehezen értelmezhető pillantását.

– Igen, védtek a dögöt a dögök – így Szemeri Peti, a mutálást éppen csak felváltó, mélyre ereszkedett orgánumával, saját hangja iránt érzett mértéktartó büszkeségében göröngyös lassúsággal ejtve ki a szavakat.

Elindultak, Kettyós kicsit lelassította lépteit a híd lábánál, figyelte a kidőlt fűzfát: a sérült varjú még mindig az ágai alatt lapult, nem mert előjönni.

– Megvédték – susogta már a túlparton Szemeri Vanessza, miközben a természetes ajakkontúron kissé túlmázolt, vörös szája elnyílt, tükrös szemüvege mögül titokban csak úgy pislogtatta hegyesre húzott pilláit, ámulattal bámulta álmai férfin, akiről biztos tudni vélte, ő az egyetlen ember a földön, aki őt, a nőt, mindentől és mindenkitől képes lenne megvédeni, az élete árán is, és akinek ő a legelső szóra odaadná magát. Visszafojtott vágyai, mint egy medúza hosszú, hajlékony, csillós-tapadós karjai szinte rátekeredtek a hevesen kívánt testre, amely test már a banda élén járt, nyílegyenes gerince akaratosan nyúlt az ég felé, válla szélesen törte-mutatta az utat, izmos karja nem ismert lehetetlent.

Kettyós olyan, olyan, olyan... – kereste Vanessza a helyes kifejezést magában. *Olyan igazi férfi.* Szemeri Peti érezte most is a húga titkos-heves érzelmeit, és ez mélységes aggodalommal töltötte el. Sőt, ebben a pillanatban tisztán látta, hogy meg kell védenie Vanesszát Kettyóstól, aki ugyan lehet, hogy egyfelől stramm srác, de azért az éppolyan biztos, hogy nem normális.

Gyík arra gondolt, tökre durva, hogy Kettyós minden helyzetben pontosan tudja, mit kell tennie, és hogy ez nyilván azért van, mert eleve okosak a szülei, meg úgy egyáltalán, gazdag családból származik.

Kettyósnak az járt a fejében, miközben ökölbe szorított kezén nézte a kemény, száraz bütyköket, hogy a lenti fiút simán véresre

verte volna, ha úgy adódik, és akár a lányt is könnyen elintézi, ha kell. Ha akarja. Felnézett a Napba, tagjaiban szabadság bizsergett.

Kettyós megjavulását úgy várták otthon, ahogy szent ember az isteni megnyilatkozást. Ma is jelenése lett volna a pszichiátrián, de már sokadszorra nem ment el. Ég az apja arca a kollégái előtt. Az anyja arcát a tenyerébe temetve sír, s amikor fölpillant, a könnytől még fényesebben csillog ujján a gyémántgyűrű. Mennyire fura ez a gyerek, mintha nem érezne, nem látna, nem hallana, az apja meg dühöng, hogy legalább az érettségit... Vagy legalább csak egy kicsit érdekelje az, ami körülötte van.

Kettyós olyan ösztönösen kallódott el, ahogy más a hozzá leginkább passzoló szakmát keresi. Egy-egy kiejtett, izzó szava felperzselte a jólét puha perzsaszőnyegeit, ahogy szinte virult benne a mindennemű súlyos elvesztések-elvesztegetések iránti közöny. Sőt, már-már elégedettség. A mindentől megszabadulni akarás csendes folyamata romba dönteni készült egy egész, eddig prosperáló arisztokrata dinasztiát.

Kettyóst mindenáron meg akarták menteni.

– Semmi. Nem kell semmi – hideg szavai kegyetlen kardcsapásokkal vagdosták darabokra a felé irányuló segítő szándékot.

- Pénz kell az élethez, fiam!
- Nem érdekel.
- Nem herdálhatod el!
- Új magántanárt keresünk!
- Nem kell semmi.
- Mostantól nem mehetsz edzésre!
- A híd alatt akarsz lakni?!

Kettyós kifürkészhetetlenül mosolygott. Arra a kifejezhetetlen létállapotra gondolt, ami nem a gazdagság, nem a kispolgári élet, és nem is a nyomor; amely csak úgy van, mindezek nélkül. Függetlenül.

...Túl hamar nővé lett, tűnődött Peti, tavalý még nem látszott rajta semmi. Mustrálta Vanessza rovátkás pólója alatt gömbölyödő melleit. És azok az ajkak... Ha az apja lennék... Ha az apánk lennék... – kapta el a harag és az irtózat egyszerre. Azonnal érez-

ni vélte orrában a pálinka, a sör és a tömény cigarettafüst szagát. *Megölöm* – szúrta tekintete Kettyós hátába.

Szeretem – cirógatta meg Vanessza képzeletben a „főnök” nyakát.

Majd elhozom otthonról, gondolta Peti, *ha meglesz az állás*. Kihúzta magát, megvan az érettségi, ez a fő, nemsokára beáll egy céghez, jöhet a saját kereset, a lakás, simán eltartja majd a hűgát.

Gyík próbált ugyanúgy lépkedni, ahogy Kettyós. Régen Peti volt a példaképe: az egyik legjobb tanuló az általánosban, ráadásul jóképű is; de később, már nyolcadik után, jöttek az edzések. És ott állt a tatamin, ott magasodott a világ fölé, mint valami örökléthe dermedt istenség, derekán jó erős csomóra kötött övvel – Kettyós, aki kivétel nélkül mindenkit irgalmatlan csapásokkal terített le, földbe döngölte a nagymellényű vagányokat, öklén kemény harcok véres taknya száradt. De Gyíkkal valahogy egészen kíméletes volt. Mintha Gyík egyszerű lelke mélyén megérezett volna valami borzalmas tragédiát, amin segíteni nem tudott és nem is akart, de súlyosbítani sem szerette volna a helyzetet. Pedig Gyíknak nem volt semmilyen tragédiája, legalábbis nem emlékezett rá, mert az agya, mint valami jótékony, humánus radírgumi, törölte azokat a gyerekkori fejezeteket, amelyek könnyen felsérthetnék egyénisége vékonyka védőburkát. Törölte a lakótelepi veréseket, amiket kissé furcsa, szabálytalanul ovális fejformája, viszkető ragyáktól égő arca és felhúzott szája széle váltott ki a többi gyerekből; ahogy törölte az iskoláskori mérhetetlen szorongást is, ami eltaszította bárminemű mélyebb tudás megszerzésének lehetőségétől. Gyík egymagában ücsörgött élete magányos, borgőzös vermében, plátóian ámulta a magaslatot elfoglaló Kettyóst, jelenlétében megnyugodott, mint kisgyerek az anyja mellkasán.

Múltak a percek, Kettyós az eget kémlelte, sietősen kapaszkodtak felfelé a domboldalon. Csúszott az apró kavicsos ösvény, Vanessza Peti karjába kapaszkodott. Nem voltak már messze. Peti abban reménykedett, hogy mélyül még egy árnyalatnyit a hangja, és tíz év, de lehet, hogy csak öt év múlva vele szemben ülnek majd az izguló újoncok a főnöki asztal túloldalán; Audival jár, öltöny, nyakkendő, a hűgát meg Mallorcára viszi nyaralni.

– Na, itt vagyunk – jelentett Gyík katonásan.

– Itt – intett Kettyós. Nem volt mire várni, máris nekikészülődött, levette fekete pólóját, összegyűrve ledobta a földre. Gyík egyelőre leült egy sziklára, Peti és Vanessza a homlokukra tolták a napszemüveget, a nyáriás pilledtséggel csordogáló folyót nézték, s a kifakult várost. Kettyós, a szokásnak megfelelően elsőként, hanyatt feküdt, s mint általában, most is sokáig mocorgott, mire megtalálta a legkényelmesebb helyzetet a fűcsomók, földgöröngyök között, feje alatt a pólóval. Gyík a baljára telepedett, a térdét behajlítva rázogatta combját és a vádliját, akár edzés előtt, a teremben; Vanessza Kettyóstól jobbra heveredett le, könnyű teste szinte meg sem érezte a talaj egyenetlenségeit, bátyja a főnök másik oldalán helyezte magát kényelembe. Szemben már hanyatlott a Nap, langyos szellő fúj a dombtetőn, halk ciripelés telítette a levegőt. Zöld gyíkok figyelték az idegen testeket, a madarak a faágakról leselkedtek.

Vanessza Kettyósra gondolt, arra a bizonyos erélyes-férfias első ölelésre, és alig bírta megállni, hogy ne nyúljon éhes szemérméhez. Gyík arcát, mintha a négyük között lévő láthatatlan kötelék egy elszabadult darabkája volna, valami arra szálló béka-nyál csiklandozta. Óvatosan sodorta le ragyáiról a finom hálót. Kettyós mosolygott: *Nem kell semmi.* Aztán Vanesszára gondolt. *Hogy izzik a kiscsaj. Majd meglátom, mikor és hol, de ha úgy van, megteszi.*

Idejében ideértek, ez a fő.

Hatalmas, olvadt borostyánkőként borult fölējük az ég, ernyedten heverték, lélegzetük súlytalan lett, tudatuk lecsillapultan fodrozott. Ahogy kiéhezett vámpírok az alvadt vért, úgy szívták magukba a kora esti napfényt.